

Groteskní ~ A gotický Epos

od G. E. Gravena

Kapitola XV

~ „Získejte

„Vstaň, hned!“ zvolala pradelna, sklonila se nad Lazarem a strčila mu prst do boku. „Vstaň, pravím, pane Lazare!“ Lazar se s výkřikem probudil, chytil se za břicho a nevědomky sevřel i svou ruku. Vytrhla mu ruku a vynadala mu: „Podívej se na sebe – špiníš si novou košili ještě před audiencí u mého Pána!“

Lazar se posadil vzpřímeně a podíval se na své břicho zašpiněné od vína. Okamžitě se chytil za hlavu, ucukl a spadl zpět na postel. „Panebože, všechno se točí v kruhu.“ „Ale ne, ne,“ štěkla pradelna, „Dejte mi tu košili! Můj pane brzy přijde. A teď vstaňte odtamtud!“

Lazar zasténal a s námahou se zvedl na nohy, než se těžce opřel o zeď. Ostražitě se rozhlédl, jako by chtěl místnost znovu vidět. Pak si protřel oči a štípl se do kořene nosu, poznamenávajíc si pro sebe – o zlověstné stránce vína se mu mnich Odino nikdy nezmínil.“

„Má snad nějaká špatná věc i dobrou stránku?“ stěžovala si žena, strhla Lazara od zdi a za hrst košile ho doprovodila ke stolu. „Ať už jste to létající muž, nebo ne, jste si všichni stejní – každý z vás.“ Otočila ho a zastavila ho.

místo. „Muži: očistěte je, dejte jim pít a očistěte je znovu,“ štěkala a rozepínala mu halenku. Lazar se znovu ušklíbl a sáhl mu na hlavu, když ho plácla paží. „Buďte klidní, zbývá málo času.“

Povzdechl si a odvrátil se, aby si prohlédl prázdnou desku stolu, jediný nový svícen a nyní proměněnou místnost; všiml si, že kolem něj neleží ani skvrna jídla, nepořádek ani rozlité tekutiny. Podíval se do rohu. „Kde je ta krysa?“

„Krysa; jaká krysa?“

„Leželo to tamhle; v rohu místnosti,“ naznačil a ukázal.

„Pořád jsi opilý.“ Zafuněla a zavrtěla hlavou.

„Cože, z toho jídla?“

„Odnegli ti ho dnes ráno – zatímco jsi chrápal,“ prohlásila a vytáhla mu paži z košile. „A ty jsi upustil půlku lordova jídla na podlahu. Měl by ses stydět, jak se chováš po tom laskavém přijetí, které ti prokázal.“

„To bylo víno. Zdálo se, že to nevydržím. Nevěděl jsem, že—“

Přerušila ho kázáním: „Už jsem slyšela mnoho takových blábolů – za to může víno, ale tvoje ne.“ Svlékla mu halenku, volně ji rozepnula a otočila košili na úhel, aby si prohlédla její zfialovělý stav.

Lazar si přerovnal křídla a poškrábal se na hlavě. „Říkáte to, pane D'Alcicourt – že přichází?“

„A to hned,“ vyštěkla, otočila se a odstoupila od něj. „Mělo se to stát.“

„od té doby; když se však dozvěděl o vašem hanebném stavu, dopřál vám štedrý čas, abyste se vzpamatovali – už většinu dne.“ Zamračila se, přehodila si košili přes paži a zavolala na něj: „Nestává se často, aby host nechal tak dlouho čekat. Mohl byste se před ním pokořit a vínu přisoudit menší vinu, než si myslíte, že si zaslouží.“ Pradlena zaklepala na dveře a vyklouzla ven.

Když Lazar obešel stůl a posadil se na lavičku, dveře se znovu otevřely. Do místnosti vešli tři velcí strážníci a seřadili se u zdi. Poté se dveřmi prodral tmavovlasý mladík s řídkým vousem a náhle se zastavil. Jeho světle zelené oči okamžitě padly na Lazara. Jeho tvář mohla vypadat...

téměř chlapecký a v ostrém kontrastu se zbytkem jeho postavy; byl vysoký, dobře stavěný a připomínal postavu ošlehaného vojáka. Rozepnul si plášť a přehodil ho přes připravenou paži strážného. Pak si upravil dvouřadou vestu, usmál se a pomalu přistoupil k Lazarovi. „Lazare Gogu, chápu?“ Přikývl. „Jsem lord Ceryce D'Alcicourt, hrabě z Languenais, a jsem nejmýšle postavený nad touto zemí.“ Obešel stůl naproti Lazarovi. „Tuto chvíli jsem s vámi očekával.“ Sevřel ruku.

ruce, s zjevným potěšením si prohlížel Lazarův trup bez trička a prohlásil: „Konečně se setkáváme.“

Lazar s úctou odpověděl hlubokou a dlouhou úklonou. „Pane, ta čest je mně.“

„Vskutku, vstaňte – není třeba,“ trval na svém radostně.

Lazar vstal a zahlédl šlechtice, který se k němu blížil. Zaslechl cinkání uvolněných mincí pod mužovým rouchem. A viděl, jak se jeho vesta na okamžik poodhrnula a odhalila pažbu dýky v pouzdře.

D'Alcicourt si povzdechl, zavrtěl hlavou a dodal: „Musím se vám nejhluboce omluvit za...“ špatné zacházení, kterého jste se dočkal/a v mé vazbě. Vydal/a jsem přísné rozkazy, abyste Nic se vám nestane. Moji muži byli stateční – někteří z nich zemřeli při vaší obraně. Kdybych předvídal tak bouřlivé shromáždění, vyslal bych mnohem více mužů.“

Lazar sklopil zrak.

D'Alcicourt se nadechl, poklepal na desku stolu a usmál se. „Přesto jste tady, chvála Bohu. A teď, když jste v bezpečí, mohu vás ujistit, že mé armády a božská autorita Svatého stolce, zejména této provincie, jsou vám k dispozici, kdybyste je potřebovali.“ Přikývl. „Takže doufám, že jste shledal všechno podle svých představ, ano – vaše oblečení, hostinu – a víno?“

„Vskutku,“ trval na svém Lazarus, „nikdy jsem neviděl tolik jídla na tak velkém stole – ani tak krásný oděv jako tento. Odpusťte mi, že jsem rozlil víno, můj pane; ztratil jsem rovnováhu. Bylo to naprosto nečekané.“

Pán ho propustil mávnutím ruky a ujišťoval ho: „Docela očekávané, po tom všem, co jste si v poslední době prožil. Byla to příliš zářivá halenka na to, aby zakryla skvrnu.“ Luskal prsty.

„Ach! Buďte ujištěni, že moje služebná vám právě teď přinese další. Na řadě je mnohem tmavší odstín – tmavý jako soumrak.“ Povzdechl si a usmál se. „A protože jste teď mezi halenkami a částečně nahý, možná byste mi mohl ukázat ty nejkrásnější části sebe – obzvláště svá křídla, pokud dovolíte?“ Gestem mu naznačil, aby se otočil. „Rozviňte mi je.“

Lazar poslechl, na chvíli se roztáhl doširoka, než se otočil a spatřil tvrdé pohledy vojáků a nazelenalý záblesk v D'Alcicourtově oku. Muž jednou zatleskal a přiložil si propletené prsty k bradě. „Naprosto úžasné; jaká máš obrovská křídla, Lazare. Jsi opravdu úžasný.“ Ukázal směrem k lavičím u stolu a sám se k nim přiblížil. „A teď, prosím, posadte se.“

Když se Lazar posadil ke stolu, muž se k němu naklonil, otevřel doširoka ústa a jen vydechl: „Ááá.“

Lazarus uposlechl hrubé gesto a doširoka otevřel ústa pro D'Alcicourta.

Pán se zasmál a plácl rukou do stolu. „A jaké máte velké zuby, vskutku úžasné!“ Chytil se za ušní lalůček, naklonil se a podíval se na Lazarovo ucho. „A bystrý sluch, to musíte mít, že?“

„Ano, pane,“ připustil Lazarus, poněkud znepokojený zájmem, který mu byl věnován jeho ne zrovna mužné rysy. Odkášlal si. „Jestli vám to vyhovuje, možná byste se mohl podělit o důvod, proč jste mě zavolał?“

„A tak to i udělám,“ prohlásil D'Alcicourt a odmítl své potěšení klidnějším tónem.

„Předvolal jsem vás v naději, že byste mi mohl pomoci s určitým úkolem – záležitostí, která je pro tak nadaného jedince, jako jste vy, zcela v souladu s vašimi možnostmi.“

„Co je to za úkol?“

Šlechtic se zhluboka nadechl a podíval se na desku stolu, krátce se zamyslel, než poklepal prstem na stůl. „Možná bych měl začít od začátku, ano?“

„Jestli byste se chtěl podělit,“ odpověděl Lazarus s úsměvem a přikývnutím.

„Dobrá tedy. Můj starší bratr byl lord Gildard D'Alcicourt, bývalý hrabě z Languenais. Jeho hrad leží mnoho mil západně odtud; od té doby však zemřel – z výparů – před mnoha lety. Jeho žena zemřela krátce poté při porodu a nezanechala po sobě žádného způsobilého dědice – přežilo pouze dítě. Gildard tuto možnost, kromě jiných neštěstí, předvídal tím, že si již připravil poslední...“

závěť, zákonná a závazná, která se měla vypořádat právě s takovou událostí. V ní stanovil toto: pokud bude mít dítě, které nebude schopné dohlížet na jeho majetek, pak se ujmu správy, dokud dítě nebude řádně způsobilé. Navíc zaznamenal toto: pokud je dítě dívkou, pak ji mám dovést k plnoletosti a nechat ji vdát za vhodného hodnostáře, než jim oběma uvolním jeho majetek. Jak je stanoveno přísahou a zaznamenaným soudním příkazem a zákonem; za svůj život jsem povinen dodržovat jeho dekret, načež po mé smrti zdědí dívčí dítě celý jeho majetek – ať už vdaná, či nikoli. Dívka je moje neteř, Endora D'Alcicourt, a sotva je plnoletá na to, aby rozlišovala vášeň od rozumu nebo dobro od zla. Shodou okolností upadla v mou přízeň a stala se zhýralou a chamtivou čarodějnicí, která absurdně požaduje, aby jí byly odevzdány všechny bývalé pozemky mého otce – Gildardovy i moje. Svým lstivým způsobem se ujala lorda Fredericha Hugona, hraběte de Bourbonaise – i prase by bylo lepším nápadníkem než Hugon, Opilý řezník. Nicméně přesvědčila Hugona, aby napadl konečný rozsudek mého bratra, a on...

podal petici královskému soudu, i když se pustil do nájezdů a masakroval mé lidi, kteří obdělávali pole Gildardovy země. Královský soudce proto povolal arcibiskupa k jednání. Církev ho vyzvala, aby dodržel příměří, dokud nebude záležitost vyřešena. Hugon však od té doby příměří porušil

a obléhali Gildardův hrad, nešetřili žádné životy – ani životy dětí – dokonce ani

„Děti , “ zvolal D'Alcicourt a udeřil pěstí do stolu.

Lazar sebou trhl.

D'Alcicourt povolil pěst a protřel si oči dvěma prsty. „Odpustte mi mou urážku.“ Zhluboka se nadechl a dále vyprávěl o své ženě a laskavé „lady D'Alcicourtové “ a její tři mladí bratři byli na Gildardově hradě, když Hugon zahájil obléhání. Jeho muži je zabili a spálili jejich ostatky spolu s těly mých vojáků a rolníků. Nyní mám věřit, že Endora vyjádřila soustrast a slíbila, že nebyli...

na hradě, když Hugon udeřil. Lady D'Alcicourtová a její bratři však zůstávají neznámí už dva týdny.“

D'Alcicourt prudce vstal od stolu, přistoupil ke zdi a založil si ruce na prsou a opřel se zády o kameny. Kývl na Lazara. „A v poslední době jsem se dozvěděl o velmi odlišném vztahu mezi Endorou a Hugonem. Můj informátor mi řekl, že Hugon drží Endoru v zajetí odděleně od sebe, zatímco spí v Gildardově posteli. Z toho mohu usoudit jen to, že jí ušetří život jen proto, že ještě nejsem mrtvý. A až zemřu – a pak zemře ona – postaví se, aby protestoval proti mému konečnému dekretu a získal do vlastnictví celou provincii mého otce . Znam jeho plán. Už se svým mužům chlubil, že zaútočí na můj hrad a nenechá nikoho naživu, kdo by o tom vyprávěl.“

„Opilý řezník proti mně právě teď zve svou armádu.“

D'Alcicourt přistoupil ke stolu, posadil se a upřeně se podíval na Lazara. „Tady mi můžeš prokázat velkou službu. Stovky životů – mužů, žen a dětí – se vznášejí na tvých křídlech, Lazare. Jako křesťanský létající muž očekávám, že uděláš, co je v tvé službě spravedlivé a férové ve svatém jménu Božím .“

Lazarus se zavrtěl a připravil se na odpor. S obtížemi polkl a přikývl.

D'Alcicourt oslovil své strážce: „Vzpomeňte si na svou přísahu – přísahu mlčenlivosti; že o této chvíli neřeknete nic.“ Strážce přikývly a D'Alcicourt se otočil zpět k Lazarusovi. Naklonil se přes stůl a přešel prstem po jeho vrcholu, jako by obkresloval neviditelnou mapu. „Až padne noc, potřebuji, abyste letěl na Gildardův hrad a vstoupil prostředním oknem jižní věže, které se otevírá po točitých schodech vedoucích do horní chodby. Chodba vede přímo do hlavních komnat hradu.“ Vlevo je Hugonova komnata; vpravo je Endorina komnata. Jako Hugonův vězeň jsou Endorovy dveře zamčené zvenčí; a do chodby nesmí být povolen vstup žádných strážů.“

Lazar se odtáhl, zavrtěl hlavou a těžce si povzdechl.

D'Alcicourt mávl rukou na uklidnění. „Ne, ne – nebojte se! Slyšte mě, nikdo vás neodhalí! Hugon umístil své vnitřní strážce pouze u paty schodiště a ti je nebudou...“

„Očekávejte vstup vyšším oknem. Navíc přiletíte ze zadní části hradu, který se klene nad strmým útesem, a nebudete potřebovat žádné strážce. Jeho armáda střeží přední a boční strany hradu a jejich zraky budou skrývat pozemek – ne oblohu. Můžete létat dovnitř a ven, aniž by se o vás někdo zmínil nebo si vás všiml.“ D'Alcicourt se odklonil od stolu, podal Lazarovi otevřené ruce a usmál se. „Vidíte? Je to až příliš jednoduchý úkol pro muže, který dokáže létat půl noci bez odpočinku. Pán skutečně požehnal mému lidu tvou nečekanou přítomností, Lazare. Budou ti za to navždy vděční.“

„Pane,“ prohlásil Lazarus a odkašlal si, „možná si mýlíte mé schopnosti. Dokážu uletět půl noci bez odpočinku; nicméně nemohu za letu nést další – to je nad mé síly.“

„Neočekávám, že budeš někoho kamkoli nést.“ D'Alcicourt tasil dýku a zapíchl ji do desky stolu. „Je tohle příliš těžké břemeno?“

Lazarus přimhouřil oči a podíval se na čepel s černou rukojetí. „Takže po mně nežádáš, abych zachránil Endoru, co se týče?“

Vzhlédl a uviděl D'Alcicourta, jak vrtí hlavou a říká: „Není na tobě, abys ji zachránil, Lazare. Jen Všemohoucí Pán ti může něco takového udělit.“ Naklonil se a poklepal prstem na pažbu nože. „Tohle je vše, co potřebuješ unést – je lehké jako pírko a ostré jako oko sokola . Vezmi si to.“

„Pane, to nepotřebuji,“ odsekl Lazar.

„Ne, člověk se nemůže spoléhat jen na sílu. Hugon je velký muž. Teď si ji vezmeš s sebou a nic nenecháš náhodě.“ D'Alcicourt ukázal prstem na Lazara a mrkl.

„Je velký; ale zase se neboj. Jako každou noc bude opilý a bude spát sám. Neprobudí se za tichých kroků. Takže buď rychlý a čistý; a ujisti se, že už nedýchá. Nech mu dýku, aby ho jeho muži našli zabitého mou vlastní čepelí. Pak musíš odletět ze stejného okna věže a letět zpátky ke mně.“

Budu čekat na váš bezpečný návrat.“

Lazar zavrtěl hlavou. „Přesto, pane, viděl jsem vaši armádu před hradem. Bylo to skvělé.“ Jak může lord Hugon porazit takové množství, když je postavíte na obranu svého hradu? Možná, že když to uděláš, pak se žádná krev neprolije.

D'Alcicourt zavrtěl hlavou. „Nebyla to moje armáda shromážděná u bran, ale neukázněný a nevídaný dav. Když se zpráva roznesla po celé provincii, přišli si pro vás. Popravdě řečeno, mé věrné řady se značně ztenčily a většinou zůstávají uvnitř hradu. A na rozdíl ode mě Hugon vede značnou armádu – možná ještě větší než ten dav, který jste viděl. Celkově vzato mám malou obranu, kdyby udeřil.“

Vesnice za hradem padne první. Jak je jeho zvykem, ušetří

žádné životy.“

Lazar se zadíval na stůl a zvažoval možnosti. „Pak možná dokážeš odvést své vesničany a vojáky od nebezpečí – jako to udělal Mojžíš se svým lidem; a žádná krev se neprolije –“

„Ne, Lazare,“ vložil se do řeči, „nejsem Mojžíš a toto není žádná vzdálená země. Jsem vazal a služebník krále – pouhý pán – a toto jsou moje země a její obyvatelé. Nemáme kam jít. Narodili jsme se v této zemi; tuto zemi obděláváme; a budeme pohřbeni ve stínu našich předků – toto je náš domov. Pokud přikážu svému lidu, aby opustil vše, co je jim drahé, a dovolím Hugonovi, aby jim zapálil domy a znesvětil hroby jejich otců, bratrů a synů, kteří zemřeli jeho rukou, pak se obrátí proti mně – vesničan i voják. A nemohl bych jim to zazlívat.“

Zíral skrz zdi a zvažoval, jaká další možnost mu zbývá. „Pane, když máte tak málo lidí, proč potřebujete stejné množství půdy, jako když jste jich měli mnoho? Možná byste s ním mohl uzavřít mír tím, že mu nabídnete část půdy, kterou již nepotřebujete. A možná byste mohl poslat biskupa, aby dohodu zařídil a osvobodil ho z Endory. A žádná krev...“

„Nikdo nemůže s Hugonem smířit. Chce všechny mé pozemky – a mou hlavu – a s ničím menším se nespokojí; je mimo rozum. Navíc biskup uprchl a zanechal mi jen okřídleného muže a dýku.“

„Uprchl? Proč Jeho Eminence uprchla?“

D'Alcicourt zalapal po dechu a stroze se usmál. Protočil panenky, propletl prsty a téměř nechotně vysvětlil: „No, protože jsem na něm trval, aby zařídil jiný druh dohody: takovou, která by zahrnovala jakési neformální vyšetřování, o kterém jsem usoudil, že by mohlo utiшит rostoucí podezření a uklidnit obavy mého lidu.“ D'Alcicourt se přísně podíval na vojáky u zdi, kteří s upřímným pohledem přikývli.

Lazar se zeptal: „Inkvizice se týkala mě – s Jeho Eminencí a písařem, že?“

D'Alcicourt přikývl. „Za svůj lid jsem požadoval, aby zástupce církve prohlásil, že nejste ďábel, ale pouhý létající muž.“ Hlasitě si odkašlal. „Během svého příliš dlouhého pobytu na hradě a pod neustálou ostrahou pro svou bezpečnost si, uvědomte si, našel čas, aby si ujasnil naši delikátní situaci. Důvod je teď jasný, že?“

Lazar odvrátil zrak.

D'Alcicourt pokračoval: „Přesto se svými obavami uprchl do Avignonu.“ Pokrčil rameny. „Neměl jsem jinou možnost. Nemohl jsem dovolit, aby vás nařídil upálit na hranici.“

Lazar se zamračil. „Jeho Eminence mě chtěla upálit? A přesto mě shledal létajícím mužem. Jen písař tvrdil opak.“

„Nevadí, už tě nebudou obtěžovat. Jsi pod mou ochranou a můj lid si teď klidně vede mezi sebou pouhého křesťanského létajícího muže.“ Otočil se k strážce, které stály u zdi, a oslovily je: „Není to snad pravda?“
Odpověděli jednohlasně: „Ano, pane.“

„Přesto si myslíš, že jsem ďábel?“ zeptal se ho Lazar.

„Záleží na tom,“ odpověděl a rychle otočil krk, „jen na tom, že jsi v bezpečí.“

„Dovolíte-li, můj pane, záleží mi na tom.“

D'Alcicourt si povzdechl a zavrtěl hlavou. „Dobrá; přiznám se, že zpočátku, když mi jeden z mých vojáků vzkázal, že jste byl zajat, jsem si myslel, že byste mohl – ehm,“ že jsi možná mohl být – ďábel, zajatý.“ Pokrčil rameny. „Jeho vzpomínka „To, že jsi byl, mírně řečeno, docela barvitý; jak mi řekl, stál jsi o celou hlavu vyšší než nejvyšší z mých mužů, měl jsi obludná dračí křídla a obnažil jsi zuby tak velké, že bys sežral i krávu. Byla to jen slova bez obsahu; plané blábolení, jak jsem se později dozvěděl z tvého krátkého pobytu.“ Podal Lazarovi podávající ruku a zasmál se. „Podívej se na sebe. Nejsi ďábel – ani žádný ďábel – jen létající muž.“

Lazar naklonil hlavu. „Ale jestliže jsi mě považoval za ďábla, proč jsi mě pak pustil do svého domu?“

Hledaly si navzájem oči.

D'Alcicourt se prudce postavil, sepal ruce za zády a začal přecházet po místnosti, zatímco upřel oko na Lazara. Pak se prudce zastavil, otočil se na patě a stál Lazarovi přímo čelem. Řekl:

„Ano, a proč by bohabojný muž jako já zval všechno nesvaté, jako...“

„Sám ďábel, až do svého domova?“ Usmál se, volně se opřel o zeď a pochválil Lazara: „Jsi docela zběhlý v kázni dialogu a necháváš jen málo prostoru pro plané řeči. Zdá se mi, že v rozpravě i neshodě dokážeš překonat i biskupa.“ Zalupal po dechu a zaujal upřímnější postoj. „Nicméně to pro mě nebylo tak těžké rozhodnutí, protože jsem neměl jinou možnost než trvat na audienci.“

s tebou. Pokud jsi byl ďábel, jak tvrdili moji vojáci, pak jsem usoudil, že bys mi mohl být docela ochoten nabídnout jakousi smlouvu a možná mi poskytnout možnosti, které já nemám k dispozici.“

Lazar se ho zeptal s rostoucími obavami v hlase: „Jaký druh – ehm, prosím – jaký druh smlouvy?“

„Jistě, dohoda, která by zachránila životy mého lidu – výměnou za mé vlastní, samozřejmě,“ připustil D'Alcicourt a znovu se posadil naproti Lazarovi.

Lazar si odkašlal a slavnostně prohlásil: „Možná vám ďábel – vezme víc než jen život, pane. A co vaše duše?“

Muž přikývl. „Ano; mou duši, výměnou za porážku Hugona a navždy ochránění mých zemí a lidu před řezníky, jako je on.“ Sevřel ruce před sebou.

a usmál se a nadšeně řekl: „Nícméně, z Boží milosti k této smlouvě nedošlo, protože nejsi ďábel, ale jen okřídlený křesťan, který může rovněž zachránit mé křesťanské spoluobčany před odporným šířením Hugona!“ Zatřásl pěstmi ke stropu a radostně nahlas zvolal: „Ve jménu Kristově, mé modlitby byly vyslyšeny Jeho božským darem v podobě létajícího muže, který nás může vysvobodit od ďábla, kterým je Hugon, a ochránit můj dobrý lid před jeho rostoucím zlem! Vpravdě, Pán koná podivuhodné cesty.“ Otočil se ke svým vojákům. „Že ne?“

„Ano, pane,“ odpověděli s úctou.

Lazarus zatnul čelist a na chvíli zavřel oči, zvažoval okamžik. „Přesto trváš na tom, abych vzal život někomu jinému.“

D'Alcicourt sevřel rty a přikývl. „Navzdory dobrým a zbožným úmyslům...“

„K takovému podniku jsem usoudil, že byste mohl mít výhrady.“ Vsunul ruku do vesty a vytáhl cinkající měšec. „Jsem také připraven nabídnout vám štědrú odměnu.“ Zatřásl s měščem. „Třicet tři janovských zlatých by mělo takové obavy zmírnit, že?“ Povolil řemínky měšce, vysypal těžké zlaté mince na stůl mezi ně a dodal: „Většina mužů si tolik za celý život nevydělá; nícméně po vašem bezpečném návratu je to všechno vaše. Jsem čestný muž a mé slovo je věrné.“ Usmál se, naklonil se k Lazarovi a zeptal se: „A co říkáte na celoživotní mzdu za práci pouhé jediné noci?“ D'Alcicourt zvedl obočí a čekal na Lazarovu odpověď.

Lazar vrhl ostrážitý pohled mezi obrácenou dýkou, jejíž hrot se zabořil do desky stolu, a hromadou částečně třpytivého zlata, která ležela v dlouhém stínu nože. Zavrtěl hlavou a odvrátil se. „Ne všechno se dá směnit, pane.“

Podíval se na něj a zjevně zmateně zvedl ruce. „Říkal jsi, že jsi ochoten nabídnout svou duši, když ti nepatří; a teď trváš na tom, abych vzal život člověku, když mi nepatří.“ Spustil si ruce do klína a povzdech si. „Odpusť mi, můj pane; při vší správnosti nemohu udělat to, co po mně žádáš.“

D'Alcicourtovi zkřivila tvář. Zaťal čelist, když vracel mince do měšce. Utáhl si řemínky, zasunul si měšec pod vestu, propletl prsty na desce stolu,

a hluboce se zadíval Lazarovi do tváře. Pak přerušil krátké ticho a zeptal se ho: „Lazare, slyšel jsi někdy příběh o třech prorocích a hadovi?“

„Nemám,“ přiznal Lazarus.

„Tak ti to musím říct,“ prohlásil a usadil se pohodlněji na svém sedadle. Nahlédl Lazarovi přes rameno, jako by hleděl do velké dálky. „Stalo se to takto—“

„Kdysi žili tři bratři, kteří byli obdařeni Božím prorokováním. Nejstarší byl slepý, ale obdařen bystrým sluchem; dokázal slyšet jakoukoli formu zla z největších vzdáleností. Prostřední bratr byl obdařen výjimečným zrakem; dokázal vidět jakoukoli možnost a díky ní změnit běh osudu. A nejmladší bratr byl muž, který mluvil málo slov, přesto byl obdařen neobvyklým jazykem, takže mohl mluvit s anděly.“

Jednoho rána připravili dva starší bratři skvělou hostinu a od té doby Protože nejmladší žil odděleně od nich, vydali se pro svého bratra z... nedaleké vesnice. Když kráčeli po jediné vyšlapané cestě mezi oběma vesnicemi, slepý bratr se zastavil a varoval je: „Slyším přítomnost zla na vrcholu dalšího kopce - je to připravený had, který číhá.“

Prostřední bratr prohledal cestu a odpověděl: „Ano, je to tak.“ Vidím však klikatou cestu lesem - takovou, která nás bezpečně dovede do vesnice našeho bratra.“

Nejstarší si stěžoval: „Neznám ten široký les tak jako přímou a úzkou cestu. Možná bychom mohli pokračovat dál a zabít hada, než udeří.“ Znepokojen hadem dodal: „Jelikož jsem ale slepý, počkám tady, než ho zabiješ.“

Druhý, stejně tak se obávající hada, odpověděl: „Možná bychom neměli zabíjet jednoho z Božích tvorů, když nám dal bystré smysly, abychom se mu vyhýbali? A protože jsi slepý, může tě zasáhnout, zatímco se budu snažit.“ Shodli se na sobě a našli dobrý důvod, proč se hadovi úplně vyhnout; a vplížili se do lesa cestou do vesnice.

Toho večera se všichni tři bratři vrátili po vesnické cestě, úplně mimo sebe, mluvili o nadcházející hostině a netušili nic, co je čeká. Had okamžitě vyskočil a udeřil nejmladšího do paty. Dva starší bratři ho odvedli do bezpečí a postarali se o něj pod fíkovníkem. Poté se jeden druhého obvinili z neštěstí svého mladšího bratra.

Prostřední bratr vynadal staršímu: „Věděl jsi, že had je na cestě, a přesto jsi na něj při našem návratu nedbal! Teď je náš bratr zasažen!“

Starší bratr pokáral prostředního: „A ty jsi věděl, že had byl také na cestě, protože jsi ho odmítl zabít, když jsem tě o to požádal z tebe! Náš drahý bratr je na pokraji smrti!“

Pak nejmladší zvolal v různých jazycích a vyděsil muže, až utichli. Řekl jim, že k němu promluvil anděl a řekl: „Bůh...“

který postavil hada na cestu, aby poznal, kdo je hoden jít po ní. A protože požehnal vašim bratrům

bystrý smysl pro poznání Zla, přesto neprojevili žádnou naléhavost ani povinnost takové odstranění; Prohlásil od nynějška, že had se stane jako drak pod nohama, bijící na paty každého vesničana, dokud nebude zabit.“

Když to oba bratři uslyšeli, vyskočili na nohy a začali tlouct do křoví; honili hada po cestě nahoru a dolů, dokud ho nakonec nezabili. A jako svědectví přinesli jeho mrtvolu zpět k říkavníku, jen aby zjistili, že jejich bratr je mrtvý.“

S lokty opřenými o stůl a stále propletenými prsty si D'Alcicourt bedlivě prohlížel Lazarovu tvář, když vysvětloval: „Stejně jako se to stalo se třemi bratry, jejich nedostatek povinnosti při zabíjení zla se stal tím samým zlem, které zabilo jejich bratra. A stejně jako had žije jen proto, aby srazil a bral každého dobrého člověka; „Stejně tak činí i Hugon.“ Jemně poplácal po stole. „Poslouchej mě, Lazare; jen ty se můžeš přiblížit k hadovi a zabít ho. Pokud odmítneš, zahynou stovky dobrých mužů, žen a dětí. A Hugon bude zabíjet až do konce svých dnů. Jako létající muž Boží a služebník v Jeho dobré armádě musíš uznat své mimořádný dar a nejvyšší povinnost zachránit svůj lid před zlem. Shromáždíte mě? Je to vaše božská povinnost dnes.“

Lazar si odfrkl a odvrátil se, když se D'Alcicourt náhle pohnul, aby uklidnil jeho obavy. „Ne, poslouchej mě jasně, Lazare. Zabij tohoto démona, Hugone, a já tě jmenuji svým osobním guvernérem nad Gildardovým hradem a pozemky, čímž ti poskytnu značnou armádu, která ti bude vládnout nad regionem. Okamžitě ti nebude nic chybět do konce života. To všechno ti dám za něco, čeho snadno dosáhneš v tak krátkém čase. Mé slovo je závazné, dokud budeme oba žít, dokud budeš sloužit se mnou.“

„Přesto po mně žádáš, abych zabíjel,“ vmísil se do řeči Lazarus a stále upíral zrak na dýku. „Možná existuje...“

„Jinak – spravedlivé a vhodné uspořádání mezi vámi dvěma?“ Naklonil se vpřed a trval na svém: „Nemohu tomuto muži vzít život, lorde D'Alcicourt – prostě nemohu.“

Šlechtic praštil pěstí do stolu. Nůž přepadl na bok. „Proboha!“ Vstal. „Máte vůbec nějaký smysl pro povinnost nebo soucit se svými křesťanskými bližními?“

Lazar sklonil zrak v pokorné odpovědi: „Jestliže se ti to líbí, Pane, v příkázáních Mojžíše je těžký hřích vzít život někomu.“

také napsáno: Nebojte se těch, kdo mohou zabít tělo, ale ne duši. Bojte se pouze toho, co může zničit obojí. Jak mám projevovat povinnost nebo soucit ke svému bližnímu a zabít ho v tomtéž? Jak mohu sloužit Bohu a zároveň popírat jeho vládu?“

D'Alcicourt se otočil ke svým strážím, zvedl ruce a nechal je klesnout. Zíral na ně, zjevně ohromený. „Jaké je to znamení – že mě náhodou sužuje kletba?“ Potřásl Lazarovi podávanou rukou a stěžoval si: „Je přímo tady – v mém vlastním hradě – je to jeho odpověď. Tento jediný pár křídel dokáže zastavit démona Hugona, když celá moje armáda nedokáže. Jak jsem mohl mít to štěstí, že jsem našel létajícího muže, jen abych se dozvěděl, že horlivost jeho víry ho činí neplodným tvář v tvář Zlu?“ Podíval se na strop. „Milý Bože, doposud jsem ztratil tolik dobrých lidí!“

„Musí tohle být zkouška pro Joba?“ Nevěřicně se zeptal svých vojáků: „Může být pro lid větší zlé znamení než toto?“

Vojáci sklopili zrak.

D'Alcicourt plácl dlaněmi do stolu a naklonil se k Lazarovi, zamumlal: „Dobrá tedy. Kvůli tobě jsem už ztratil mnoho schopných vojáků, hodně jídla a zásob a drahocenný čas. A vzhledem k bezprostřednímu Hugonovu útoku jsem si nemohl dovolit ztrátu žádného z nich!“

D'Alcicourt klidně pokračoval: „Jelikož však tyto ztráty pramení z mých vlastních rozhodnutí, nezbyvá mi nic jiného, než je přijmout. Koneckonců nemohu právem považovat vaši dobrou víru za pohrdání mou vlastní vůlí; toto rozhodnutí však jistě dopadne na vaši hlavu, protože přináší jistou a strašlivou smrt stovkám křesťanů; většinou z nich jsou ženy, děti a starší lidé.“ Pak obviňujícím způsobem zatřásl prstem na Lazara. „Ať si historie navždy pamatuje, že jeden osamělý a sobecký létající muž – Lazarus Gogu – je všechny pobil svým mocným mečem samospravedlnosti!“ Popadl dýku ze stolu, zastrčil ji do pochvy a s opovržlivým pohledem dodal: „Meč takové délky – takové ráže – že s ním ani nemusel mávat, aby zabil tisíce!“ Otočil se a hnul se ke dveřím a venku volal: „Strážže!“

Dveře se náhle otevřely, když lord D'Alcicourt a jeho vojáci opustili místnost a nechali Lazara přemýšlet o možných závazcích a následných očekáváních, která

mohl by doprovázet jakéhokoli předepsaného křesťanského létajícího muže.

~*~

Za hradbami hradu se od východu vznášel plášť noci a slábnoucí slunce vrhalo své poslední paprsky, aby připomnělo další večer od Lazarova zajetí. Na obloze se skrz tenké mraky a jejich karmínovou příkrývku prodíraly první hvězdy soumraku. západu slunce. A nad zemí dlouhých stínů a ospalých kotlin - západně od D'Alcicourtova hradu a ani ne míli přes temná pole a smolné lesy - seřadila připravená armáda možná tři tisíc jezdců a pěšáků skalnaté dno klikaté rokle. V čele klikatého sloupu seděl v sedle velký rytíř. Se zdviženým hledím přilby si upravoval zbroj na pěstech a předloktí - byl to Hugon z Borbonaise. Doprovázeli ho dva rytíři na koních.

Nalevo od Hugona ukázal rytíř vzhůru roklí směrem k zatáčce. „Pane, vrací se.“

Hugon upoutal pozornost na postupujícího zvěda, který vedl svého koně po strmém náspu a srovnal se na dno rokle. Pak se rozběhl do cvalu, zatímco Hugon nahlas přemýšlel: „A D'Alcicourtův ďábel toho chlapce nezabil?“ Přimhouřeným okem se podíval mezi svými dvěma rytíři. „Je to buď dobré znamení, nebo velké zlo, dobře zahalené.“ Prohlížel si spěšně postupujícího zvěda a informoval své muže: „Něco u sebe nese; buďte připraveni.“ Oba vojáci sevřeli meče a sledovali, jak se mladík blíží. Zvěd držel v jedné ruce balík látky a pevně si ho tiskl k žeburu.

Voják po Hugonově pravici nadhodil: „Možná je zraněný?“

Hugon zavrtěl hlavou. „Na takové zranění sedí příliš vzpřímeně a jeho kůň jede silně.“

„Buď připraven na podvod, nebo na závoj samotného ďábla.“ Jak zvěd postupoval, oba rytíři si sklopili hledí a tasili meče. Hugon seděl nehybně. Zvěd zpomalil, jeho kůň silně foukal.

Hugon se ozval s jeho opožděním. „Hrad není v anglickém království, chlapče.“

„Odpustte mi, můj pane,“ řekl zadýchaný zvěd. „Sluha byl starý a přišel pozdě. Byla to pro něj dlouhá cesta z hradu k lesíku.“

„Tak s tím pryč; co říká sluha?“

Zvěd přisunul svého koně blíž k Hugonovi, naklonil se na koni, popadl dech a zašeptal: „Váš astrolog mluví pravdu o svých viděních, pane. Vskutku, lord D'Alcicourt chytil okřídleného ďábla. Stará se o něj pod přísnou stráží v jedné z cel na spodní chodbě a vítá ho jako vzácného hosta. Biskup také...“

vydal formální dekret z pověření Svatého stolce, v němž tvrdil, že se jedná o křesťanského létajícího muže; biskup však od té doby zmizel. Služebník také dal slovo, že „že pokud zaútočíte na hrad dostatečně brzy, pak obrana lorda D'Alcourta nebude připravena.“ Chlapec přikývl. „Myslím, že mluví pravdu, pane. Neviděl jsem hrad pod silnou stráží. Navíc rolníci zůstávají ve vesnici a nejeví žádné obavy.“ A neviděl jsem žádné hlídky podél lesní hranice ani za ní – nic, kromě zajíce v lese.“

Hugon kývl směrem k balíčku v ruce zvěda. „Takže jsi mi chytil zajíce?“

„Ach ne! Ne, pane,“ odmítl zvěd a podal Hugonovi balíček. „Zastavil jsem se zbytečně. Je to dar od sluhy, který vítá váš příchod. Je to projev jeho uznání a loajality. Ujistil se, že tam bude dostatek věcí pro vás i ostatní; a řekl, že pro vás a vaše muže připravil hostinu.“

Hugon zvažil balíček v ruce, než rozložil látku a odhalil vrstvy plátků vepřového masa. Přičichl k masu, přikývl a zeptal se zvěda: „Výborný kousek jídla.“ před bitvou; co si myslíš?“

„Ale ano, pane; slušný kousek, jak se nemýlím,“ připustil mladík s úsměvem, „a připravený ve vlastní kuchyni vašeho nepřítele.“ Pohlédl na dva Hugonovy rytíře, zda se s nimi nesmlouvá, ale našel jen tvrdé pohledy. Stáhli meče.

Hugon chlapci odpověděl: „Přesně jak říkáš – jídlo od mého nepřítele.“ Znovu složil látku a hodil mu balíček zpět. „Tak se napij.“

Chlapec těžce polkl. „Pane?“

„Znáš tohoto dobrého služebníka lépe než kdokoli jiný zde, protože jsi ho viděl a mluvil s ním – a díval se mu přímo do očí. Neshledal jsi snad, že je v dobré víře?“

„Ano, a přesto mi řekl, že dárek byl určen konkrétně pro tebe – že cestou nejím žádné maso.“

„Přesto ještě nejsi na cestě, protože jsi teď tady se mnou.“ A řekl, že je tu spousta i pro ostatní, že?

„Ano, můj pane.“

„Pak ti nabízím maso a plné břicho před bitvou. Jez!“

Rytíř po Hugonově pravici si stěžoval: „Je to jen chlapec, pane. Poslechl každý váš rozkaz.“

Voják po Hugonově levici vyvracel druhého: „Kdyby poslechl každý rozkaz mého pána, tak by teď ten chlapec žvýkal své maso, že?“

„Jistě,“ souhlasil Hugon. „Dej si to maso, chlapče! Najez se, jak se dá.“

Rytíř po jeho pravici protočil panenky a odvrátil se; rytíř po levici se zasmál a mlaskal zvědovi. Mladík rozevřel látku a zhltl...

nabídka.

Hugon se otočil a nahlédl přes rameno, když si všiml poslední záře zapadajícího slunce. „S Kristus, Jeho Svatost a můj dobrý astrolog s jeho Měsíční deskou, Osud je s námi.“ Otočil se zpět ke svým rytířům. „Až se země d'Alcicourta sjednotí pod mou vlajkou, obě oblasti se stanou jednou velkou provincií, jen aby sloužily Boží vůli jako pohotová a neochvějná síla v obraně Francie Jeho Veličenstva.“ Hugon řídil svého koně k západu slunce, prohlédl si svou armádu a vydal rytíři rozkazy. po jeho pravici. „Chci, abys zajistil, aby byly vozy s municí bezpečně upevněny pro rychlý postup. Očekávám, že tvoji muži postaví řadu obléhacích vozů dříve, než budou D'Alcicourtovi lučištníci na vrcholu hradeb. Ve stejnou chvíli budeš mít na místě beranidla.“ Pak rozkázal rytíři po své levici: „A ty necháš své muže vyčistit vesnici a zahnat sedláky k hradu, přičemž je budeš držet v dostřelu d'Alcicourtových lučištníků, zatímco část tvých nejsilnějších vojáků bude posilovat taranování bran. Nyní oznam šikům, že postupujeme dál.“

Poté, co se Hugonovi dva kapitáni rozprchli od něj, otočil svého koně a prohlížel si zvěda, který se namáhavě trápil s plným soustem masa. Luskal prsty, zamával a Mladík jeho gestu vyhověl, látku znovu složil a balíček odevzdal. Hugon zastrčil balíček do brašny svého sedla a vojáka propustil. „Přidej se k řadám, chlapče.“

Zvěd přitáhl otěže a pobídl svého koně.

Nyní sám, přesto s armádou za sebou, Hugon pohlédl do temné východní oblohy a zamumlal si: „Zlé skutky se neobejdou zadarmo, D'Alcicourt. Možná máte mezi sebou ďábla, ale já si vezmu vaši hlavu, stejně jako Bůh tvou duši.“ Naklonil se přes bok svého oře, vysmrkal si nos a znovu se usadil v sedle. Tak se mezi kořeny lemovanými stěnami vyschlého koryta řeky Hugonova armáda připravovala k pohybu. Zvířata chrochtala a vojáci křičeli rozkazy, zatímco nepřerušovaný a zvonivý zvuk brnění a zbraní doprovázel stálý pronikavý šum večerního hmyzu.

~*~

Jako pavouk, proplétající se nad svým večerním úlovkem, Čas sroloval umírající oblohu do kokonu temnoty, jen aby pak proměněná nebesa rozvinul do záře dalšího úsvitu. Jak rudé slunce vycházelo, rozpouštělo každý dlouhý a vleklý stín a zjemňovalo ostré úhly řídce bráněných hradeb d'Alcicourta . A v útrokách

V kamenné pevnosti, uzavřené za hrubými dveřmi, zůstal Lazar jejím prominentním hostem a střeženým vězněm.

Eljo přešel do rohu místnosti, kde si vzpomněl na mrtvou krysou. Dřep si, přejel prstem po kamenných dlaždicích a přičichl k ní, ale objevil jen slabé stopy prachu a vína. Zmateně stál a hledal ostatní rohy místnosti, aby si uvědomil, že mohl nevědomky zahlédnout mrtvolu někde jinde; ty však byly stejně prázdné. Zatnul čelist a přemýšlel nad tou zvláštní vzpomínkou. Sama o sobě ho představa mrtvé krysy nijak zvlášť neznepokojovala. Co Lazara skutečně znepokojovalo, bylo to, že poprvé zjistil, že jeho vzpomínkové vnímání reality je nyní v rozporu s Pravdou. Po všechny dny, kdy strávil v katakombách opatství, vždy vnímal a cítil věci takové, jaké byly. Pokud slyšel hluk, pak byl zvuk skutečný a měl odlišný původ. Pokud koutkem oka zahlédl pohyb, pak existovala skutečná variace světla a stínu, která vytvářela obraz pohybu. Pokud cítil přítomnost Dobra nebo Zla, pak existoval nějaký poblíž se vyskytující článek nebo následné odhalení, které tento pocit vždy ospravedlňovalo. A protože ho jeho vzpomínky nikdy předtím nezklamaly, což bylo směle podtrženo jeho prostředky k uchování každého slova a ilustrace, každého svazku, celého skriptoria –“

Těžce si povzdechl a rázně zamířil ke stolu, zavrhl záhadu mrtvé krysy a sčesal si vlasy dozadu.

Nastražil uši směrem k hrubým dveřím a zaslechl zvenčí nové zvuky. Konečně zvuky Kovová západka dveří se ozývala před vstupem těžce pradelny, která měla nyní přes paži přehozenou černou látku.

Lazar se usmál, ale ona mu ten samý vřelý výraz neopětovala. Místo toho rozložila látku a zvedla ji, aby mu nabídla černou košili, speciálně pro něj střiženou. „Ať už to poslouží jakkoli, tahle ti bude slušet víc.“ Zamrkala na něj a dodala: „Tahle...“

„Bílá košile je zničená skvrnou od vína.“ Vyšla vpřed, zvedla košili do vzduchu a rozepnula mu ji. „Půjdeme?“

„Ale ano,“ odvětil Lazar a zabořil se do košile, zatímco ho oblékala. Navrhl: „Možná bych mohl vydržnout i tu druhou košili – čistil jsem už mnoho rób poskvřených vínem.“

„A jakou barvu měly tyhle róby?“ zeptala se samolibě.

„Odstíny hnědé; většinou ano.“

„Přesně tak; nebyly bílé. Bílá je neúprosná. Teď můžeš nosit černou – od krku až k patě – aby tě už netrápily zkažené skvrny od vína nebo neřesti, neslušnosti nebo jiné zhýralosti, která tě špiní.“ Přitáhla mu košili těsně kolem křídel, zatočila ho a pustila se do zapínání jeho halenky. Nenabídla mu žádnou další odměnu a upírala zrak na své ruce. Lazar opakovaně sledoval její rty.

mačkání každého nového knoflíku, jak to lidé dělají, když se jejich prsty s věkem stávají méně hbitými.

Zachmuřený Lazar se odvrátil. „Prosím, odpustte mi mou pošetilost; nechtěl jsem tu košili pošpinit.“

„Ale to není ta skvrna,“ poznamenala spěšně. „To nic není.“

„Tak co tě trápí?“

„Nic, říkám. A neměl by ses starat o starou a hloupou vdovu, jako jsem já. A teď mi dej paži.“

Lazar natáhl ruku, zatímco mu ona narovnávala manžetu. Zeptal se: „Prosím, řekněte mi, jestli byste mohla, jak jsem vás překročila? Mohu to napravit?“

Žena se posměšně zasmála a protočila panenky, pohnula se jen proto, aby mu urovnala druhou manžetu.

Lazarus jemně položil ruku na její a zklidnil jí prsty. Na okamžik, když jejich Lazarus se jí zadíval do očí a spatřil v jejím pohledu bolest. Náhle odtáhla ruce od něj, ustoupila a založila si ruce na prsou. „Nemáte právo, pane Lazare.“

Lazar prohlásil: „Nerozumím. Pokud to není košile, co jsem pak udělal?“

Zavrtěla hlavou a přimhouřila na něj oči. „Nic jsi neudělal a všechno je pro tebe tak, jak má být. Rozhodně mi nepřísluší se vměšovat do tvých vlastních záležitostí.“ Krátce nad ním vztáhla podávající ruku a pokračovala: „Měl jsi šlechtickou koupel, královskou hostinu a teď máš na sobě ty nejkrásnější šaty. Navíc jsi ve všech ohledech zdvořilý a máš hluboké přesvědčení o tom, co považuješ za správné a co za špatné – vlastnost, která ti nepochybně dobře poslouží. Navíc se těšíš vynikajícímu zdraví a měl bys žít dlouhý a rušný život – ničím tě nespoutá, kromě sebe a Boha. A se všemi svými dobrými zásluhami a požehnáním máš nyní to štěstí, že víš, že můj Pán tě má v úmyslu osvobodit, abys mohl odtud uletět daleko a zapomenout na toto neklidné místo.“

Lazar se okamžitě rozzářil radostí. „Souhlasil s tím, že mě propustí?“

Přikývla a vážně prohlásila: „Tohle má. Můj Pán je muž s dobrým a laskavým srdcem – i k těm, kterým možná chybí jeho ctnosti.“

Lazarův úsměv zmizel z jeho tváře. „Jen bych si přál – to, o co mě žádal – možná nevíte –“

„Vím všechno, mistře Lazare – dokonce víc, než si myslíte.“

„Ó?“

Zafuněla, založila si ruce v bok a při mluvení důrazně zavrtěla hlavou.

„Vskutku ano. Sloužila jsem jako osobní pokojská pro mistra D'Alcourta a jeho...“

děti, po většinu svých dnů. Víím o všem, co se děje, i když se to odehrává. Víím tedy, že vám projevil zdvořilost, která se nesrovnává s žádným významným hostem, kterého kdy přivítal ve svém domě. Víím, že i ty boty... Tvé nohy patřily jeho otci a halenka, kterou si teď oblékáš, patří jemu. A víím, že i když bylo jídla málo, trval na tom, abys si užila hostinu, kterou si nikdy sám nesvolal – hostinu jistě vhodnou pro nikoho menšího než Jeho Veličenstvo, krále Francie. A dnes, když jsem ho prosila o audienci a trvala na tom, aby mi otevřel dveře komnaty, víím, že nás před Hugonem nezachráníš kvůli... své vlastní přesvědčení.“

Otevřel ústa, aby promluvil, ale ona ho přerušila: „Pane Lazare, dnes jsem viděla něco, co jsem za celou dobu svého života viděla jen jednou – ten nezapomenutelný výraz bolesti, který jsem spatřila v den, kdy se můj lord dozvěděl, že jeho milovaná paní d'Alcicourtová a její bratři byli Hugonovou rukou zmasakrováni na Gildardově hradě. Chtěl byste vědět, co jsem viděla já, pane Lazare?“

Lazar začal: „Co jsi...“

„Držela jsem ho, zatímco plakal – plakal,“ odplivla si, „jako malý kluk!“ Oči se jí zalily slzami; přesto se ovládla a pokračovala: „Ale vidíte, neplakal sám pro sebe. Ne, ne – znám jeho srdce. Plakal pro nás – pro nás všechny, které nemůže ochránit. Ví, co nám Hugon udělá, a cítí se bezmocný tomu zabránit.“

Pak se dopotácěla ke stolu a spadla na lavici a zakryla si obličej dlaněmi. Vybuchla slzami a tlumeným vzlykáním.

Lazar stál nad ní a cítil se naprosto bezmocný. Otočil se a podíval se ke dveřím, možná v naději, že její pláč uslyší i jiní a uklidní ji. Dveře se však nikdy neotevřely, aby zaslechly ženin nářek. Zatnul čelist a prohlížel si zdi, jako by chtěl najít na nich napsané místo, ta správná slova, která by ji utěšila – zbavila ji bolesti a utišila tlukot vlastního srdce. Bylo to, jako by její pláč pramenil z jeho vlastních potlačovaných bolestí – jako by plakala pro všechny, včetně sebe sama. A s každým jejím novým výbuchem smutku cítil, jako by se mu do hrudi zařezával nůž stále hlouběji a hlouběji, ořezával ho v samém jádru. V něm se vířily emoce; bolest, hněv a smutek jako by se vařily z nějaké hluboké a prasklé nádoby. Lazar se podíval na ubohou ženu s tváří v dlaních. A další slza, kterou hledal, nestékala po její paži, ale po jeho vlastní tváři. Další dvě...

První slzy tekly po tváři. A cítil jsem, jako by začalo pršet všude – dokonce i v Edenu.“ Lazar si kousl do rtu a plakal pro mrtvou rodinu ženy, protože oni nemohli plakat pro sebe. Plakal pro D'Alcicourta a jeho lid, protože měli jen malou naději na záchranu před Hugonem. A plakal sám pro sebe, protože nebyl připraven stát se víc než jeho otec a zachránit stovky lidí před Zlem.

V jeho nitru se přesvědčení obrátila, úzkost a hněv –“

Udeřil rukama do stolu a ženu tak vyděsil, že umlčela.

„Mistře Lazare, odpusť mi,“ prosila žena a vzpamatovala se.

Lazar si spěšně osušil obličej a zhluboka se nadechl. „Splním jeho rozkaz. Pokud chcete, hledám...“ další audience u lorda D'Alcicourta.“

„Ach, drahý Bože – ty nás zachráníš?“ Žena prudce vstala a vrhla se na Lazara s takovou radostí, že ho málem srazila k zemi.

Pak ho pustila a otřela mu tvář. S širokým úsměvem mu oznámila: „Okamžitě přivedu mého Pána! Bude mimo sebe!“ Přinutila se otočit se a pak ho chytila za paži. „Ach! Potřebujete ještě něco, pane Lazare?“

Lazar však neodpověděl, ani si jí nevšimnul. Upřeně zíral na hrubě postavené dveře, pohroužený do ticha.

Žena sledovala jeho pohled ke dveřím. „Mistře Lazare?“ Otočila se k němu zpět.

„Co se děje?“

Lazar odtrhl zrak od vchodu. „Co znamenají ty dva rohy?“

Ohlédla se zpět ke dveřím, zda tam nejsou nějaké připevněné rohy. „Žádné rohy tam nejsou, pane—“

Spodními chodbami hradu se nesla vzdálená trubka a Lazarus ukázal ke dveřím a dodal: „Teď třetí, muži křičí.“

Zakryla si ústa. Žena se jen dívala na Lazara a vylévala mu celou duši skrz oči; a on viděl její hrůzu jako hrůzu z bezprostřední zkázy. Pozoroval ji plet' bledá do odstínu jeho bývalé košile – na pohled bílá, snad jako beztvary efekt přízraku. Stála tam před ním a zdánlivě uvnitř umírala.

Jen barva jejích očí zůstala nezměněna, jejich bělmo ztmavlo do karmínového odstínu a zalilo se slzami.

„Co se děje?“ zeptal se.

A než ji stačil uklidnit, rozběhla se ke dveřím a zabušila na ně. „Otevřete! Otevřete dveře!“

Když se Lazarus blížil k ženě, zaslechl šumění stráží. „Co se děje?“

„To je Hugon!“ zvolala a kopala do dveří. „Strážže, okamžitě odemkněte ty dveře!“

Lazar se k ní přidal a pod jeho bušící pěstí se dveře třásly v zárubni.

Dveře se otevřely a odhalily houf bojově připravených vojáků. Lazarus poznal jejich

olovo – obrovský voják, který měl celý zrzavý vlas.

„Chvála Bohu,“ povzdechla si žena těžce. Chytila Lazara. „Pojď, pospěš si!“

Naklonila se k jeho uchu a zuřivě zašeptala: „S křídly bys mohl objevit únikovou cestu horním oknem hradu. Můžu tě tam dovést.“

Zrzavý voják vystoupil vpřed a vklínil se mezi ně. Odtrhl ženinu ruku od Lazara a oznámil jí: „Létající muž zůstává, ty jdi.“ Zavolal dva strážce. „Doprovodte ženu do vnitřní pevnosti. Má se postarat o zraněné.“

„Počkejte! Ne!“ protestovala a vzpírala se sevření dvou stráží. „Nemůže tu zůstat – dejte ze mě ruce pryč!“ Táhl ji ke dveřím, zatímco se bránila a křičela: „Souhlasil se zabitím Hugona! Nechte ho jít – nechte mě být!“

Rudý obr držel Lazara na uzdě, pevně mu tiskl ruku k hrudi a křičel přes ženin křik: „Nemůže odejít bez ochrany!“ Zařval na její doprovod: „Pryč“

„s ní!“ Vytasil dýku na Lazara a zabručel: „Pryč s tebou taky.“

Lazarus se stáhl hlouběji do místnosti, zatímco se velký muž stáhl ke vchodu a štěkl přes rameno: „Létajícího muže uzavřeme uvnitř a podržíme tyto dveře.“

Zatímco ozvěna ženiných výkřiků přehlušovala vzdálená vlna překrývajících se výkřiků, Lazarus se opřel o stůl a sledoval, jak zrzavý muž vytahuje své vojáky z místnosti. A než muž dveře úplně zavřel, nahlédl úzkými dveřmi...

otevřel se a zeptal se Lazara: „Souhlasil jsi se zabitím Hugona?“

Lazar zatnul čelist a přikývl.

Mužův pohled klesl k Lazarovým botám, když přiznal: „Hugon se vychvaluje jako zbožný muž, a přesto vidíme jeho masakr. A ty vypadáš jako ďábel; a přesto bys pro nás řezníka zabil.“ Zavrtěl hlavou. „Pokud jsou dnes s námi Boží andělé, doufám, že vědí lépe než kdokoli jiný, kdo by měl být ušetřen.“ Těžce si povzdechl a přikývl. „Kdyby rozhodnutí bylo na mně, dal bych ti svou čepel a poslal tě na cestu.“ Pak...

pokrčil rameny. „Ale kdo jsem já – abych tě zajal, nebo osvobodil z vlastní vůle? Mám svázané ruce. Jsem jen muž za mečem.“ Voják se propustil a zapečetil Lazara za hrubými dveřmi, čímž nechal Eljoa, aby si vzpomínal na hrozný osud Naramsina – pohřbeného zaživa a jistě odsouzeného k záhubě za to, kým byl.

Lazar si založil ruce na stole a přemýšlel o své těžké zkoušce, zatímco se zároveň ptal, co by mohlo být skutečnou příčinou a prostředkem jeho vzkříšení. „Možná,“ usoudil, „že i chudý muž v Kristu v oněch posledních dnech svého života přemýšlel o svém vlastním místě ve světě.“

Zíral na leštěnou mosaznou základnu svícnu jako na obraz svého vlastního odrazu.

Podíval se na něj. Naklonil se blíž ke svému pokřivenému odrazu a prozkoumal jeho groteskní rysy. Jako klamná zrcadla z dávných dob, lesklý povrch poskytoval jeho novou podobu se všemi rysy nápadně pohledného muže – ani stopy po velkých uších, psích zubech ani známých rysech Eljo, kterým skutečně byl.

„Podívej se na mě teď, otče,“ řekl Lazar se slabým úšklebkem, „jsem znovu stvořen k obrazu tvému.“

Suše se zasmál, plácl rukou o stůl a zavolal směrem ke dveřím a jejich strážím: „ Už jsem v pořádku!“ Podívejte se,“ sarkasticky zvolal a ukázal na svícen. „Jsem jako vy; takže mě můžete pustit – už nejsem létající muž!“

Předstíral smích a čekal na odpověď. Po tváři mu stékaly kapky potu . Přesto slyšel jen hlasy a zvuky vojáků, kteří se připravovali k obraně. Lazarův falešný úsměv zmizel.

Voják zvenčí vyštěkl: „Tyto dveře držíme svými životy.“

Lazar oponoval vojákovu rozkazu a štěkl: „Tak to držte – ale držte to otevřeně. “ abych se mohl osvobodit!“

Voják ho zřejmě ignoroval, možná pokračoval v přípravách na bitvu.

Lazar si stěžoval lživému zrcadlu: „Chtějí mě ochránit tím, že mi odepírají prostředky k záchraně sebe sama?“ Odtáhl se od svého pokřiveného odrazu, povzdechl si a otřel si z čela mu stékal pot.

„Bub-bub-bub—“ Z dálky se ozývalo pomalé a pravidelné bušení.

Bylo to hluboké a rezonující – hluk mohl připomínat mohutný a neúnavný tlukot srdce celého světa, jehož neustálé ozvěny duněly každým kamenným povrchem místnosti. Lazar seděl jako socha a zíral na vířící plameny svícnu ; nastražil uši a naslouchal vzdáleným, ale silícím výkřikům a jekotům vraždy a chaosu – zdálo se, že zuří bitva, nyní uvnitř hradu. Jak se k němu valil hluk smrti stále blíž, takže kdysi nerozluštitelné mužské výkřiky se formovaly do slyšitelných slov a do zřetelných jmen a výzev do zbraně odhodlaných mužů v boji, Lazar mohl jen sedět, poslouchat, spekulovat a přemýšlet o svém osudu pod Hugonovou rukou. „Otče,“ pomyslel si nahlas, „od dne tvé smrti – na rozdíl od všeho...“

„Svazek či rukopis, kromě opotřebované a potřhané mapy světa – možná jsem v tak krátkém čase shromáždil o tomto zlověstném místě více, než by mu dokázalo odhalit jakékoli opatství.“ Ztratil se v plamenech. Po tváři mu stékala slza.

~*~

Hugonovi muži vždycky přemohli d'Alcicourtovy strážce u dveří a nahradili je novým sestavením mužů. Lazarus slyšel všechno – dokonce i poslední slova dojemného

modlitbu, když Hugonovi lučištníci položili celou formaci na místě, kde stáli. Slyšel zraněné vojáky, jak prosí Hugonovy muže, než jejich slova ztratila smysl, s vytím nebo sténání. Slyšel rozkazovací hlasy, které mužům nařizovaly, aby odnesli těla a hlídali dveře. Slyšel obavy v rozhovorech nově nahrazených stráží, když si mezi sebou šeptali o létajících ďáblech, ohavných nestvůrách, Velkém moru, zlých znameních, odhaleních zla a dalších proroctvích z doslechu. Lazar to všechno slyšel – a slyšel už dost.

Zlostně se zadíval na svícen. Jedna po druhé svíčky dohasínaly a zhasínaly. A pod světlem posledního hořícího knotu zahlédl svůj velmi odlišný a groteskní odraz. V nových zakřivených úhlech mosazné základny svítidla a z nového úhlu spatřil lidskou bestii s vysokýma ušima a protáhlým obličejem, který mohl připomínat vyčnávající a přehnaně výrazný psí čenich. Zatnul čelist, zavrhl nově pokřivený obraz sebe sama a soustředil se na dveře, odkud stále slyšel strážce, jak si o něm šeptají a nahlas přemýšlejí.

Vstal od stolu, popadl svícen a mrštil jím o hrubé dveře; jeho rozbité kousky se s rachotem rozletěly po podlaze. „Nejsem žádný létající ďábel! Nejsem žádná nestvůra! Jsem –“

Lapal po dechu, vyběhl ven a bušil pěstí do dveří s křikem: „Kdo je opravdová nestvůra, ne-li ten, kdo zabije svého bratra? A z jakého důvodu? Aby střežil tytéž dveře, jako ho před ním střežil jeho bratr – a aby mě tu držel, když jsem nikdy nezabil? Ne, vy jste nestvůry! Vy jste ďáblové! Vy jste mor všeho, co existuje.“

Správně a dobře! Ty jsi mor!“

Od stráží ho dělily jen centimetry dřeva, přesto neslyšel žádnou odpověď – ani zvuk šlapajících nohou, ani pravidelný dech. Otočil se a s úžasem se vzpamatoval. těžký povzdech.

Lazara zachvátil ohromující pocit míru; klidně obešel stůl, zamířil k sennému lůžku a zamumlal: „Možná jsem to, co se říká.“ Klesl na kolena na slamník a přemýšlel o Naramsinově osudu. „Svět jim patří. Není tu místo pro létající—“

Lazar se svalil na břicho a hledal jen svůj svět snů; doufal, že se už nikdy neprobudí a už nikdy nečelí noční můře, kterou poznal jako svět člověka. Opravdu toužil po místě temnoty a hlubokého stínu, kde by i dny byly jako noc. Nepřál si nic, snad kromě něčeho podobného

Království Prázdnoty, kde je všechno nic. Byla to ta přeplněná půda Stvoření, kde se shromažďovali všichni méně šťastní a odvržení tvorové; jako ulovená moucha, ryba chycená v síti, zabitě jehně a možná i – létající příšery.

[Konec kapitoly 15]

Toto literární dílo bylo vytvořeno výhradně s věnováním

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Kéž jeho odkaz žije dál v nás všech —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~